

πελπισθεῖσθαι νὰ ἐπανίδωσι τοῦ; πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποδημήσαντας συζύγους των, καὶ μὴ συγκατανεύουσαι νὰ βλέπωσι τὰ κάλλη τὰ ὅποια ἐδώρησατο πρὸς αὐτὰς ἡ φύτις μαραινόμενα καὶ ἀργὰ, ἀπεφάσισαν *convoler à de secondes nocces*, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, καὶ ὡς ἡμεῖς ἐρμηνεύοντες κατὰ λέξιν ἠθέλωμεν εἰπεῖ, νὰ πετάξωσιν εἰς δευτέρον γάμον, τοῦτέστιν εἰς νέας ἀγκαλάς, τριφερωτέρας ἰσως καὶ περιπαθεστέρας τῶν πρώτων. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ γαλλικοῦ ἀθριδίου δὲν λέγει ἂν ἐπέταξαν χαίρουσαι ἐπὶ τοῖς νέοις ἀνδράσιν, ἢ πενθοῦσαι ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς ἐκ τῆς ὅλης ὁμῶς ὑφῆς τοῦ λόγου ἐξάγεται ὅτι αἱ καλαὶ αὐταὶ δευτερογάμοι σύζυγοι δὲν ἦσαν ἐνθερμοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Ἀθηναγόρου, ἀπαγορεύοντος διὰ τρεῖς λόγους τὴν δευτερογαμίαν.

Ἀλλὰ μόλις συνῆψαν τὸν δευτέρον τοῦτον γάμον, μόλις ἡ μελετεργὴς σιλήνη δεινύσει τὸ πρῶτον αὐτῆς στάδιον, καὶ ἰδοὺ ἡ παροιμία ἐπιλοτιμήτη νὰ πραγματοποιηθῇ· διότι οἱ ἀπολωλότες σύζυγοι, ἀναβλαστήσαντες ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς γῆς, παρουσιάσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των, σπεύδοντες νὰ ἐναγκαλισθῶσι τὰς φιλτάτας αὐτῶν.

Ἀντὶ ὁμῶς νὰ ἐναγκαλισθῶσιν αὐτὰς, περιεπτύχθησαν ῥωμαλέως τοὺς διαδόχους των, καὶ δι' ἂν εἰεὼν γρονθοκοπημάτων ἠγωνίσθησαν νὰ τοὺς ἐκδικηθῶσιν· αἱ δὲ γυναῖκες, κατ' ἀρχὰς ἀπολιθωθεῖσαι, ἀνέλαβον ἐν καιρῷ τῆς πάλης καὶ ζωῆν καὶ δύναμιν, καὶ καταλιποῦσαι ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους, ἐτοιμάζονται ἰσως νὰ πετάξωσι καὶ εἰς τρίτον γάμον.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—ο—

Πλήρης ἡμερῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ πάσῃ ἀπό τε γραμμάτων καὶ πολιτείας δημοσίας τε καὶ ἰδιωτικῆς τιμῇ διελθουσῶν, ματεκλήτη παρὰ τῷ πλάστῃ καὶ δημιουργῷ τοῦ παντός ὁ ἐνάρετος, πεπαιδευμένος καὶ κατὰ πάντα σεβάσμιος Ἰάκωβος Ρίζος Ραγκαβῆς, ἅμα ἀποπερατώσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ τελευταίου τριτοῦ σπουδαιοτάτου συγγράμματος αὐτοῦ «Τὰ Ἑλληνικά.» Περὶ τῆς πολιτείας καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς τούτου ἀνδρὸς θέλωμεν κατὰ χρέος γράψαι τὰ δέοντα κατ' ἐκτασιν ἐν ἐπομένῳ τινὶ φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν. συλλέξαντες βεβαίως περὶ τούτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν ἀλανθαστων καὶ μαρτυριῶν ἀδεκάστων.

Μακάριος εἶ, σεβάσμιε Ἰάκωβε Ρ. Ραγκαβῆ, ὅτι ἐν Κυρίῳ ἀπέθανες καὶ δόξαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δικαίως κεκτημένην κατέλιπες, καὶ ἀκήρατον ἄλλην ἤδη εὖρες ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι, ἣν σοὶ παρεσκεύασεν ὁ ἀγνὸς βίος σου καὶ ἡ ἐν Χριστῷ πολιτεία σου.

(Ἐφημ. Φιλομαθῶν.)

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλ. ΡΚΖ.)

CVII.

—ο—

Ἀθηναϊκὸν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Εἰς δύο πατρίαις ὁ λαὸς σπλίζεται τῆς Ἀθῆναις·
Βλαχαιοὶ τὸ κάστρο ἐκράτησαν, Σαρῆς, Λέκας τὸ πέρνου·
Εἰν' ὁ Σαρῆς ἀπ' τοῦ Ψευρὶ καὶ ὁ Λέκας Μενιδάτης.
Βλαχαιοὶ τὸν πρίγκηπα ἔφεραν μαζὴ καὶ τὸν Νικήτα.
Κ' οἱ δύο στρατοπεδεύονταί στήν ἑκαουστὴ τὴν χώρα·
Στέλνει ὁ Νικήτας καὶ μηνᾶ στήν Δημογεροντίαν·
Ψωμί, ἀλεύρι καὶ κρασί νὰ στείλατε στ' ἀτκέρι.
Ὁ ἀπεσταλμένος πᾶσαι λόγια βαρὺὰ τοὺς λέγει·
— Ὡς Ἀθηναῖοι, φθάνει σας τὰ ὅσα ἔχετε κάμει. —
Ὁ Ψύλλας ὅαν ἀρρόθυμος λέγει στὸν Μωραΐτην·
— Πέσ μου ὅαν τί φαντάχθηκες πῶς εἰν' οἱ Ἀθηναῖοι;
Ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθατε θὰ πᾶν ἐντροπιασμένοι. —
Ἐκείνος βάνει στ' ἄρματα τὸ χέρι νὰ βαρίσῃ·
Τὸν στρατιώτη οἱ γέροντες κακῶς τὸν ἀποπῆραν.
Φεύγει καὶ πᾶ' στὸν στρατηγὸν καὶ ὅλα τὰ μολογᾷ. —
Ὁ Γιάννης Βιάχος ἐρχεται, τρακόσιοι συνεδία του·
— Ἐλᾶτε, δημογέροντες, Νικηταρᾶς σᾶς θέλει. —
Ἐκεῖνοι τὸν ὑπήκουσαν καὶ πᾶνε στὸν Νικήτα·
Καθὼς ἐμπῆκαν ἀκουσαν, καθὼς ἐμπῆκαν ἀκούουν.
Θανάσης ὁ γραμματικὸς ἔλεγε στὸν Νικήτα·
— Ὀλίγοι λογιώτατοι ταῖς μερῶν σᾶς ὁφάνουν. —
— Ποῦναι, νὰ πιῶ τὸ αἷμά τους, νὰ βγάλω τὸ σπαθί μου. —
Μπαίνουν οἱ δημογέροντες, μαζὴ μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Ψύλλας.
Εἰς τὴν ἀράδα κάθησαν σιμὰ στὸν καπετάνιον·
Σκόρπει ὁ Νικήτας καὶ μιλεῖ κρυφὰ τοῦ Ψύλλας λέγει·
— Ἐλα, ἀδελφούλη μου καλὲ, διόρθωσι νὰ γένη. —
Εἶπε καὶ τὸν ἀγκάλιασε ὅαν νᾶταν γνώριμός του.
— Καλῶς τὸ λές, ὦ στρατηγέ, διόρθωσι νὰ γένη·
Ἔργα καλὰ, λόγια καλὰ, ποῦ πιάνουν καὶ τὰ δύο. —
Στὸν πρίγκηπα ἐπήγανε γιὰ νὰ συνομιλήσουν.
Στὸν πρίγκηπα ὁ Σαραφείμ λόγια ἀψὰ τοῦ λέγει,
Πῶς ὅαν σαρὸς τὸ ἄδικο νὰ μὴν τὸ προστατεύῃ.
— Τὰ ἄλλα, εἰπ' ὁ πρίγκηπας, διορθωμὸ θὰ ἔχουν·
Τοῦ κάστρου ἡ παράδοσις θέλω εὐθὺς νὰ γένη. —
Γραφὴ μὲ μιὰς τοὺς ἔγραψε γιὰ νὰ τὸ παραδώσουν.
Ὁ Ψύλλας καὶ ὁ Σαραφείμ πᾶν διὰ νυκτὸς στὸ κάστρο,
Καὶ τοῦ Σαρῆ ὠμίλησαν καὶ τοῦ Σαρῆ τοῦ λένε·
— Γράψε ἀπάντησι καλὴ ὅαν φρόνιμος ὁποῦ σοί.
Νὰ μὴν ἀνάψῃ πόλεμος ἐμφύλιος τέτοιαις ὥραις·
— Ἐσεῖς ποῦ εἰσθε φρόνιμοι λέγετε καὶ ἐγὼ γράψω. —
Κάθονται συλλογίζονται φρόνιμα ν' ἀπαντήσουν.
Ἀκοῦν καὶ ἡ θύρα ἀνοίξε, καὶ ὁ Λέκας μπαίνει μέσα.
Ὁ Λέκας ἀπ' τοὺς ἀδελφοὺς ὁ τρίτος καπετάνιος·
— Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ γράφετε; Γράψετε καθὼς θέλω.
Τὴν μπούκα ἀπ' τὸ τυφέκι του εἰς τὸ χαρτί ἀκουμπᾷ,
Σταῖς πλάταις του τὸ ἔφερνε, καὶ στὸ χαρτί τὸ γέρνει.
Σ' ἐστὶ, καὶ... πρίγκηπα, καὶ σὲ π... Νικήτα,
Τὸ κάστρο δὲν σᾶς δίνομαι, καὶ μὴν τὸ συλλογίσθε·
Ἄν κάστρο θέλατε ἐσεῖς, θὰ εἴχετε τὴν Κόρβο·
Στοὺς Τούρκους τὴν ἐδώσατε, γιὰ κάστρο ἄξιον δὲν εἴσθε. —
Ὁ Ψύλλας καὶ ὁ Σαραφείμ φρόνιμα τοῦ μιλοῦνε,
Γιὰ τέτοιαι δὲν εἶναι καιρὸς καὶ τώρα νὰ τ' ἀφήσῃ.
— Ἄν δὲν μ' ἀκούστε, μάθετε, τί θέλω ἐγὼ νὰ κάμω.
Στὴ νόχτα αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ, τὴν μέλαιαν θὲ ν' ἀνάψω,
Τοῦ πρίγκηπος στὴ κατοικίᾳ θ' ἀδειάσω τὸ κανόνι. —
Γρέχει ταῖς μέλαιαις ἀναψέ, καὶ αὐτοὶ τὸν ἀκλοβοῦνε.
Τοὺς στρατιώτας φώναξαν νὰ δέσουνε τὸν Λέκα,
Γιὰ νὰ μὴν κάμ' ἀρχὴ κακοῦ, χυθῇ ἐμφύλιον αἷμα.
Μὲ τὰ καλὰ καὶ μὲ κακὰ ἐκεῖνοι τὸν ἐδέσαν·
Καὶ φρόνιμη ἀπάντησι στέλνουν στὸν Ὑψηλάντη.
Ἀλλὰ κρυφ' ἀπὸ τὸν Σαραφείμ, κρυφὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ψύλλα.
Τοῦ Ὀδυσσεῆ ἔστειλαν ν' ἀλθῇ εἰς τὴν Ἀθήνα.
Σ' ἐκεῖνον ἐπαρέδωσαν τὸ κάστρο τῆς Ἀθῆναις.

—ο—